

πικὰ τοῦ πυροπολικῆ καὶ τὴν χεῖρα τοῦ ἀτρομήτου Κανάρη, ἀνακινάσων εἰς τοὺς ἀέρας τοὺς τὰ στέρνα τῆς θαλάσσης βρύνοντας, ἰωθεύς κλοσσούς τῶν πολεμίων κατέστησεν ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶνε φύσει ἀξιόμαχον ναυτικὸν ἔθνος. Ἡ δὲ ὀλοκαύτως τοῦ Μεσολογγίου καὶ τὰ τόσα καὶ τόσα κατὰ ξηρὰν καὶ θαλάσσαν κατορθώματα τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ αἱ θυσίαι συγκινήσασαι καὶ θαυμασμὸν προξενήσασαι εἰς ἡμᾶς τὴν Εὐρώπην, ἔπεισαν τέλος αὐτὴν, ὅτι ὁ Ἑλλῆς δικαιοῦται καὶ πρέπει νὰ εἶνε ἐλεύθερος.

Ἄλλὰ μόλις φυτευθὲν τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας καὶ δι' αἱμάτων πυτισθὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀπάντων, ἤρξατο ἐν τῇ ψυχραίᾳ τῆς εἰρήνης νὰ ἀποκόπτηται τοὺς πολλοὺς κλάδους τῆς πρώτης φυτεύσεως καὶ νὰ ἀποκόπτηται οὕτω βραδίως καὶ πολλαχῶς, ὥστε ἐκινδύνευσε καὶ τὸ ἐναπομείναν στέλεχος τῆς ἐλευθερίας νὰ φυλοροήσῃ καὶ νὰ ξηρανθῇ, οὕτω καὶ σκληρῶς ἀπομονωθὲν καὶ ἀποκοπὴν πλέον. Ἀλλὰ συν τῷ χρόνῳ ἀναλαβὸν εὐτυχῶς καὶ ἐπιρρωσθὲν ἐγένετο ἱκανὸν νὰ ἐπιρρίπτῃ τὰς ζωόγουνους τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου ἀκτῖνας καὶ ἐπὶ τῶν ἀποκοπεισῶν τοῦ ὑποδούλου ἑλληνισμοῦ χωρῶν καὶ νὰ προσλάβῃ εἰς τὸ στέλεχος τοῦ καὶ κλάδους τινὰς πάλιν ἐκ τούτων

Ἄλλ' ἐν τούτοις ἐν τῇ πορείᾳ ταύτῃ τῶν ἐτῶν ἀπέβη ἀναμφισβήτητον, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν στέλεχος, τὸ ἔδαφος τὸ ἐλεύθερον τὸ ἑλληνικὸν δὲν θέλει ἀνελᾶθαι τέλει, οὐδὲ θέλει ἀναθάλει πραγματικῶς καὶ εὐδοκιμήσει, εἰμὴ ἐκρίζουμένου καὶ τοῦ ἐτέρου ἐν τῇ δουλείᾳ ἀπομείναντος στελέχους καὶ ἀποτελοῦντος ἐνῆσ συμπαγῆ καὶ ἀκέραιον κορμὸν, ὑπὸ τοῦς ἐμφιλαφεῖς κλάδους τοῦ ὁποίου νὰ παρκαθίσωσιν ἐν προόδῳ καὶ πολιτισμῷ πάντα τῆς ταλαίνης ταύτης καὶ πολυπαθοῦς χώρας τὰ τέκνα, ὅπερ περ' ἡ-

μῶν τῶν ἐλευθέρων ἀναμένει ἡ πατρίς εἰς οὗς ἔχει ἐναποθέσει τὰς γλυκυτέρας τῆς ἐλπίδας.

Πάτρι 18 Μαρτίου 1889.

Καφηρεὺς

Τὰ κατωτέρα δημοσιευόμενα δύο ἀνέκδοτα ποιημάτων τοῦ Λαοῦ ἀνυφένονται εἰς τὸν σιρατάρχην τῆς Παλοποννήσου Θεόδωρον Κολοκοτρώνην τὸν ἀθάνατον Γέρον τοῦ Μωροῦ. Τὸ πρῶτον εἶνε κλέφτικον, τὸ δὲ δεύτερον διὰ τινὰ κατὰ δημῶδη παράδοσιν, ἀγαπητικὴν τοῦ Γέρον.

I

Δώδεκα χρόνους ἔκαμα ἀρματωλὸς καὶ κλέφτης.
Τὸν κοῦκο δὲν τὸν ἀκούσα τὸν Αὐγουστο τῇ νύχτῃ.
Κι' ὁ Θωδωράκης τὸν ἀκούει τὸν Αὐγουστο τῇ νύχτῃ.
Καὶ τῶν συντρόφων μίλησε καὶ τῶν παληκαριῶν.
Παιῖδά μ' ἀκούκκος σου λαλεῖ τὸν Αὐγουστο τῇ νύχτῃ.
Δείχνει σημάδια τῶν κλεφτῶν, τῶν Κολοκοτρωναίων.
Ἐλάτε νὰ χωρίσουμε, μπουλούκια νὰ γενοῦμε.
Σύρε Γιῶργα στοῦς φίλους σου, Νικήτα σὺν Λοντάρι.
Κ' ἐγὼ πάω τὴν Καρύταινα πάω στοὺς ἐδικούς μου.
Πάω γὰρ νὰ συγκροθῶ καὶ τὴν ὕμνιάν ν' ἀφήσω,
Τὴ θὰ περάσω θάλασσα καὶ φοβερὸ λιμάνι.
Θά πάω εἰς τὴ Ζάκυνθο νὰ σιζῶ μὲ τοὺς Φράγκους.

II

1.	3.
Τρίξ ἡ ἀνιμοδόνα σου,	- Δὲν ξέρω τὰ ζαχόνια τῆς,
Μωρ Γεωργούλα μου,	Μωρ Γεωργούλα μου,
Καὶ πᾶν τ' ἀγρόνι,	Πὼς πάει, πὼς μορώνει,
Στρατηγὲ Κολοκοτρώνη.	Στρατηγὲ Κολοκοτρώνη,
2.	4.
Μωρὸν τὴν τήβουλάρα σου	- Βάν τῆς βριακά, σὰν πολὺ
Μωρ Γεωργούλα μου,	Μωρ Γεωργούλα μου,
Μὴν τὸ πᾶν τ' ἀγρόνι,	Καὶ φέστης γιομάτα,
Στρατηγὲ Κολοκοτρώνη.	Ξανθὴ καὶ μαυρομάτα!

Ἐν Ἀργεῖ 18 Μαρτίου 1889.

Δ. Κ. Βαρδουνιώτης